

РЕШЕНИЕ

№ 1643

гр. Бургас, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАГДАЛЕНА СТ. МАРИНОВА

при участието на секретаря АНЕЛИЯ ИВ. ТАКОВА
като разгледа докладваното от МАГДАЛЕНА СТ. МАРИНОВА Гражданско дело № 20222120102306 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на чл.310 от ГПК и е образувано по повод искова молба от К. Г. К. ЕГН *****, с адрес: град Б, кв. „“, ул. „,, представляван от адвокат З.Б., против Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, с адрес: град С, ул. „, представлявана от директора, за осъждане на ответника да плати на ищеца сумата 616 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 77 часа за периода от 01.08.2019 година до 10.07.2020 година, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, сумата 30 лева, представляваща лихва за забава, считано от датата на възникване на задължението и датата на завеждане на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ плащане, както и за присъждане на разноските, направени по водене на делото.

Исковата молба е основана на следните фактически твърдения: През периода 01.08.2019 год. до 10.07.2020 год. ищецът е полагал труд на длъжността „Водач на специализиран автомобил той и пожарник“ в Районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Бургас към Регионална дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Бургас към Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР. Поради естеството на работата е полагал 24 – часови дежурства , които се отчитат на тримесечие. В исковата молба е посочено още, че съгласно чл. 142 ал. 1 т. 1 ЗМВР той е със статут на държавен служител. По приложението на закона в исковата молба са изложени доводи за приложението на чл. 176 от ЗМВР чл.187 от ЗМВР, чл. 178 ал. 1 т. 3

от ЗМВР, чл.140 от КТ. Изложено е, че за посочения период 01.08.2019 год. до 10.07.2020 год. са действали последователно четири наредби: Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 год., Наредба № 8121з592 от 25.05.2015 год., Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 год. и Наредба № 8121з-908 от 02.08.2018 год. / обн. в ДВ бр. 67 от 14.08.2018 год., всяка от тях уреждаща реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за 1 компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивка на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Текстовете и в четирите наредби са идентични, според които „При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период“. В чл. 31 ал. 2 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 год. изрично е предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 и 6.00 часа за отчетния период се умножават по 0.143. Ищецът, чрез процесуалния си представител, счита, че липсата на изрична норма, не следва да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите на МВР часове нощен труд в дневен / каквато изрична забрана би била противоконституционна/, а представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивка на държавните служители. При наличието на такава празнота, при липсата на специални норми, следва да се прилагат общите такива и в случая следва субсидиарно да се приложи общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата/ обн. ДВ от 26.01.2007 год./, която в чл. 9 ал. 2 предвижда при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. По отношение на правнорелевантните факти в исковата молба е изложено следното: За периода 01.08.2019 год. до 10.07.2020 год. ищецът, с оглед характера на заеманата от него длъжност, е работил на 24 часови смени, полагал е труд и през нощта съгласно утвърдени графици, като през летния период е полагал 7 или 8 нощни смени месечно. Ищецът е положил общо 536 часа нощен труд, който преизчислен с коефициент 1,143 възлиза на 613 часа. В исковата молба е посочено още, че преизчисляването на нощен към дневен труд води до извънреден труд от 77 часа, който работодателят не му е заплатил, поради което ищецът предявява иск си. Изложен е довод, че при изчисляване на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50%, съгласно чл. 187 ал. 5 и 6 от ЗМВР, всеки извънреден час следва да бъде компенсиран с по 6 лева, т.е. задължението на ответника към ищеца възлиза на 616 лева. Цената на иска е посочена в приблизителен размер. В исковата молба ищецът е конкретизирал отработените часове извънреден труд по периоди и претенцията за лихви. Поради изложените фактически твърдения и при тези правни доводи ищецът предявява исквете си. В исковата молба е посочил доказателства.

Ответникът Главна Дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР – град С, чрез процесуалния си представител – ст. юрисконсулт Татяна Стойкова, дава

писмен отговор на предявения иск. Заявява, че оспорва предявените искове по основание и размер по подробно изложени съображения. Ответникът се позовава на съдебна практика.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, не оспорва, че ищеца през периода, индивидуализиран в исковата молба, е бил в служебно правоотношение с Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“.

От името на ответника е изложено, че предявените искове са неоснователни, защото НСОПЗ се прилага за работниците и служителите по трудово правоотношение във всички предприятия по смисъла на § 1, т. 2 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда (КТ) независимо от формата на собственост и източниците на финансиране, с изключение на служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а КТ (чл. 2, ал. 2 НСОПЗ). Ищецът е държавен служител и неговото служебно правоотношение е уредено в специалния ЗМВР.

Правилото за преизчисляване на часовете положен нощен труд към дневни часове се прилага за работещите по трудово правоотношение, защото в КТ е регламентирана различна нормална продължителност на дневния и на нощния труд. Нормалната продължителност на работното време през деня е до 8 часа (чл. 136, ал. 3 КТ), а на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа (чл. 140, ал. 1, изречение второ КТ). Съгласно специалния закон ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (чл. 187, ал. 1 ЗМВР). Съгласно ал. 3 на същата разпоредба при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, от което следва, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа и не е налице твърдяната от ищеца празнота на правната уредба.

Процесуалният представител на ответника излага, че да се извърши преизчисляване на часовете нощен труд към дневни такива с коефициента, посочен от ищеца и получен от съотношението на продължителността на дневния труд и продължителността на нощния труд, регламентирана в КТ и приложима за лица, работещи по трудово правоотношение, би означавало с неприложим към материята подзаконов акт да бъде дерогирано действието на законовата норма, в случая чл. 187, ал. 3 ЗМВР, която регламентира специалната 8-часова продължителност на нощния труд за лицата, назначени по ЗМВР и работещи на смени, което е недопустимо и противоречи с принципа на йерархия на нормативните актове.

На следващо място в писмения отговор е посочено, че за периода, за който ищецът търси допълнително възнаграждение като извънреден труд след превръщане на нощния труд в дневен с коефициент 1,143 е са действали последователно две наредби, които уреждат въпросите за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР:

Наредба № 8121 з—592 от 25.05.2015 г. за реда за организацията и разпределянето на

работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР (Обн. ДВ, бр. 40 от 02.06.2015 г., в сила от 01.04.2015 г., отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016 г. на ВАС по адм.дело №5450/2016 г., обнародвано на 29.07.2016 г., ДВ, бр. 59) (Наредба № 8121 з— 592/25.05.2015 г.);

Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР Обн. - ДВ, бр. 60 от 02.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г. (Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г.).

Ответникът, чрез процесуалния си представител посочва, че в чл.3, ал.3 и на двете наредби е регламентирано: „За държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период”, което съответства на регламентацията на този въпрос в чл. 187, ал. 3 ЗМВР. В този текст е посочено, че продължителността на нощния труд е 8 часа. По тази причина процесуалният представител на ответника счита, че не е налице празнота, а има специфична законова уредба, различна от общата, с която е допусната продължителност на нощния труд от 8 часа.

Поради това от името на ответника е посочено, че няма основание да се приложи общата разпоредба за структурата и организацията на работната заплата, а специалната разпоредба на чл. 187, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР и издадената наредба в изпълнение на същия закон. Нормалната продължителност на дневното работно време на държавните служители в МВР е 8 часа (чл. 187, ал.1 от ЗМВР), а положения труд през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Следователно съотношението на нормалната дневна продължителност на работното време (чл. 187, ал.1 ЗМВР) към нормалната продължителност на нощния труд по ЗМВР (чл. 187, ал. 3) е 8 часа : 8 часа, което е равно на коефициент 1, а не както е по КТ - 8 часа : 7 часа, което е равно на 1,143.

Процесуалният представител на ответника излага, че за държавните служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР, когато положеният нощен труд е в рамките на 8 часова продължителност, той не се трансформира в дневен такъв, а се заплаща по смисъла на Заповед № 8121з-791/28.10.2014 г. (приложена като доказателство) на Министъра на вътрешните работи по 0,25 лв. на час.

Поради изложеното процесуалният представител на ответника счита, че твърденията на ищеца за приложимост на НСОПЗ към предмета на този спор са несъстоятелни и искът му е неоснователен.

В писмения отговор е посочено още, че действащата наредба не урежда такъв коефициент, защото по ЗМВР нормалната продължителност на работното време през деня и през нощта е еднаква и този коефициент е 1. Процесуалният представител на ответника счита, че това нормативно разрешение се потвърждава от постановеното решение на Съда на

Европейския съюз от 24.02.2022 година по дело С – 262/2020 , образувано по преюдициално запитване от Районен съд – Луковит по дело със същия предмет като настоящия. В писмения отговор са изложени правни доводи в тази насока.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адвокат Б., която поддържа предявения иск.

В съдебно заседание е прието на основание чл.214 от ГПК изменение на иск за осъждане на ответника да заплати главница, представляваща извънреден труд чрез увеличаването му с посочения в исковата молба коефициент в размер на 729, 13 лева и изменение на иска за лихва, който се счита предявен за сумата 151, 71 лева.

В съдебно заседание ответникът не се представлява. В писмена поддържа предявения иск чрез процесуалния си представител. Представя писмена защита, в която излага подробни фактически и правни доводи за неоснователност на предявените искове.

Предявените искове са с правно основание чл. [150](#) във връзка [чл. 262 от КТ](#) във връзка с [чл. 187](#) от МВР и чл. 86 от ЗЗД.

От събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, се установява следното от фактическа и правна страна:

По фактите между страните не е спорно, че ищецът е бил в служебно правоотношение с Главна дирекция Гранична Дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР за периода от 01.08.2019 година до 10.07.2020 година, като е заемал длъжността, посочена в исковата молба.

От заключението на вещото лице, изготвило допуснатата по делото съдебно – икономическа експертиза, което съдът приема за обосновано, а и не е оспорено от страните, се установява, че за периода от 01.08.2019 година до 10.07.2020 година за ищецът са отчетени 529 часа отработени нощен труд. Преизчислен с коефициент 1, 143 нощният труд е в размер от 604,65 часа за целия период. Разликата между преизчисления и отчетен по протоколи нощен труд възлиза на 75,65 часа и трудовото възнаграждение, определено по методиката, която се прилага при работодателя е в размер от 671,45 лева.

По делото не е спорно, че тази сума не е платена.

Страните спорят по приложението на закона относно заплащане на възнаграждение за този труд.

При тази фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съгласно чл.176 от Закона за МВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения.

Съгласно чл. 178, ал.1, т.3 от ЗМВР към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд.

В чл.187 от ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица.

В чл.140, ал.2 от КТ е посочено, че нощен е трудът, който се полага от 22,00 часа до 06,00 часа. Съгласно ал.1, изречение второ, нормалната продължителност на работното време през нощта при 5 – дневна работна седмица е 7 часа. В чл. 187, ал.3 от ЗМВР е посочено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. По мнения на настоящия състав приложението на чл. 187, ал.3 от ЗМВР не изключва приложението на чл. 140, ал.2 от КТ, тъй като двете норми регулират различен период от време, за който дават ограниченията на броя часове нощен труд, които може да бъдат полагани.

Съгласно чл.187, ал.9 от ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

На посоченото основание са приети следните наредби:

В чл.31, ал.2 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г. е предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове, положен нощен труд за отчетния период, се умножава по 0.143. Тази наредба е отменена с §4 от ЗР на Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015г., обнародвана в ДВ бр.40 от 02.06.2015 година. Наредбата от 25.05.2015 година е отменена с Решение № 8585/11.07.2016г. по адм. дело № 5450/2016г. на ВАС, петчленен състав. Решението не подлежи на обжалване и е обнародвано.

Третата наредба, приета хронологично във времето, е Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г., обнародвана в ДВ бр.60 от 02.08.2016г.

В периода от отмяната на 02.06.2015 година до издаването и обнародването на третата Наредба – на 02.08.2016г., отново приложима е била първата, предвиждаща преизчисляване на нощния труд в дневен с коефициент.

В Наредба № 8121з-592 /обн. в ДВ бр.40 от 02.06.2015г./ и в Наредба № 8121з-776 /обн. в ДВ бр.60 от 02.08.2016г./ липсва норма за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 0.143.

Наредба № 8121з-908 от 02.08.2018 год. / обн. в ДВ бр. 67 от 14.08.2018 год./ и Наредба № 8121з – 36 от 07.01.2020 година /обн. Дв бр. № 3 от 10.01.2020 година/.

С оглед приложимите закони настоящият състав приема, че за целия период от 01.08.2019 година до 10.07.2020 година, посочен в исковата молба, не е съществувала изрична нормативна регламентация за възможността положения извънреден труд да бъде възмезден с възнаграждение, определено с посочения коефициент.

Въпреки че не се съдържа изрична законова регламентация, приложение субсидиарно следва да намери Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, предвид наличието на законова празнота, на основание чл.46, ал.2 от ЗНА. Съгласно чл.9, ал.2 от Наредбата, издадена по приложението на КТ, при сумирано изчисляване на работното време

нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Следователно и предвид цитираните по – горе норми на ЗМВР и КТ коефициентът за преизчисляване на нощния труд в дневен е 1.143, получен от съотношението 8:7, както е посочено в исковата молба.

Неприлагане субсидиарно на правилата на КТ и Наредбата за структурата на работната заплата би поставила служителите в МВР в по-неблагоприятно положение от другите държавни служители и от лицата, работещи по трудови правоотношение, по отношение заплащането на допълнителните възнаграждения, а това противоречи на целта и духа на закона.

При това положение настоящият състав приема, че предявеният иск е доказан по основание и размер.

Главницата следва да бъде присъдена ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба на 11.04.2019 година до окончателното ѝ плащане.

По отношение на иска за заплащане на лихва за забава настоящият състав приема следното:

По отношение на иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД настоящият състав приема следното:

За заплащане на трудовото възнаграждение е установен срок, поради което ответникът е изпаднал в забава след изтичането на срока, в който е следвало да заплати дължимото се възнаграждение. Съгласно чл.187, ал.3 от ЗМВР /в редакцията към датата на периода, посочен в исковата молба/ работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период. При това положение следва да се приеме, че датата на падежа на всяко плащане е първо число на месеца, следващ изтичане на тримесечния период. Предвид изложеното искът за заплащане на лихви за забава за периода до датата на подаване на исковата молба е доказан по основание. Съгласно заключението на вещото лице претенциите за лихва, изчислени върху главница в общ размер от лева поотделно от последно число на месеца, следващ всяко тримесечие за периода от 01.08.2019 година до 10.07.2020 година. Предвид изложеното и съгласно заключението на вещото лице настоящият състав приема, че следва да бъде присъдена лихва в размер от 136, 10 лева до дата 10.04.2022 година, която е деня, предхождащ датата на подаване на исковата молба.

При този изход от спора и съгласно чл. 78 от ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени разноските, направени от ищеца по водене на делото, които видно от приложените по делото доказателства са в размер от 350 лева и представляват платнено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да плати по сметка на Бургаски районен съд държавна такса в размер на 50 лева за иска за присъждане

на главница и сумата 50 лева за иска за присъждане на лихва за забава, по правилото на чл.1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК. На основание чл. 78, ал.6 от ГПК и чл.83, ал.1, т.1 от ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени и разноските за извършване на експертизата, които са в размер от 180 лева. Общо задължението на посоченото основание е в размер от 280 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл.235 от ГПК, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, представлявана от Директора, с адрес: град С, 1 ул. „да плати на К. Г. К. ЕГН *****, с адрес: град Б, кв. „“, ул. „, сумата 671, 45 лева /шестстотин седемдесет и един лева, четиридесет и пет стотинки/, представляваща дължимо и неизплатено допълнително възнаграждение за извънреден труд от 75, 65 часа, получени след преизчисляване с коефициент 1.143 на положения от него за периода от 01.08.2019 година до 10.07.2020 година нощен труд, сумата 136, 10 лева /сто тридесет и шест лева и десет стотинки /, представляваща общ размер на лихви за забава, изчислени върху главница в общ размер от 671, 45 лева /шестстотин седемдесет и един лева, четиридесет и пет стотинки/, поотделно от последно число на месеца, следващ всяко тримесечие за периода от 01.08.2019 година до деня предхождащ датата на подаване на исковата молба – 10.04.2022 година, ведно със законната лихва върху главницата от 671, 45 лева /шестстотин седемдесет и един лева, четиридесет и пет стотинки/, считано от датата на подаване на исковата молба на 11.04.2022 година до окончателното ѝ плащане.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, представлявана от Директора, с адрес: град С, ул. да плати на на К. Г. К. ЕГН *****, с адрес: град Б, кв. „, сумата 350 лева /триста и петдесет лева/, представляваща разноски, направени по водене на делото.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, представлявана от Директора, с адрес: град С, , ул. „, да плати по сметка на Бургаски районен съд разноски в размер от 280 лева /двеста и осемдесет лева/, от която сумата 180 лева /сто и осемдесет лева/, представляваща възнаграждение за вещо лице и сумата 100 лева /сто лева/, представляваща дължима държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от получаване на съобщение за изготвянето му от страните.

Вярно с оригинала: З.М.

Съдия
при
/п/

Районен М. Маринова_____

съд –

Бургас: